

МАРІЄ,

за мертвими виють пси.

Так виють, ніби за тими,
що вмерли у всі часи,
й між ними — ми.

Не за ними.

На сивому тлі трави
тонко, мов конокради,
проціджують ніч волхви
імені твого ради.

Тут виють до ранку пси
за мертвими й за живими
на грані,

бо голоси

їхні

кажуть очима.

Заплющуй очі...

зірви

губами пелюстку зради
па псиному тлі трави
спасенної ночі ради.

Ми тут.

Ми вдвох на коні,

що палить трави в галопі!

За нами виють чи ні?!

Тут кров б'є об кров!

Це опір.

Хтось мав любити

тут.

Ми ждали такої ночі.

Душа моя горне бруд —

роби з ного, що хочеш,

бо виють до ранку пси

за мертвими й за живими

на грані,

бо голоси

їхні

кажуть очима...

Ми ще ворушимось!

Ми

виєм з болю до рана,

з любові виємо,

з тьми,

тут,

як там, де застане...

На сивому тлі трави
тонко, мов конокради,
проціджують ніч волхви
імені твого ради.